

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. P.**
státní příslušnost Moldavsko
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2025, č. j. OAM-802/BA-BA01-VL18-PZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 5 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 13. 12. 2025.

2. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když zejména nepřihlédl k individuální situaci žalobce. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neurčité a právně vadné, když stojí na možném ohrožení „realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany“. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26 s tím, že skutečnost, že se na důvodech zajištění nic nezměnilo, zpochybňuje sám žalovaný tím, že již rozhodl ve věci mezinárodní ochrany žalobce. Nadto nepřichází v úvahu žádná realizace rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Závěrem namítl nepřiměřenou délku zajištění žalobce.

3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

4. Žalobce požádal dne 18. 7. 2025 o mezinárodní ochranu. Dne 22. 7. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 4. 11. 2025.
5. Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 10. 2025 žalovaný prodloužil dobu zajištění do 13. 12. 2025; toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 31. 10. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
7. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námítky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
8. Soud se předně zabýval otázkou nutnosti prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
9. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění žalobce do 13. 12. 2025. Rozhodnutí v této části odůvodnil tím, že se dle jeho názoru na důvodech zajištění uvedených v prvním rozhodnutí o zajištění nic nezměnilo a z postupu žalobce je zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce. Následně vyjmenoval skutečnosti, které v případě žalobci i nadále platí, z nichž učinil následně závěr, že podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo učiněno jednoznačně za účelem oddálit, zmařit či znemožnit realizaci jeho vyhoštění. Mezi tyto skutečnosti uvedl zejména, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně a bez platného cestovního dokladu, dále, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, nepožádal o mezinárodní ochranu až do doby zajištění, ačkoliv mu v tom objektivně nic nebránilo a dále, neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do země původu.

11. Uvedené důvody trvání zajištění považuje krajský soud za zcela přezkoumatelné, odpovídající obsahu správního spisu. Krajský soud tedy přisvědčuje žalovanému v jeho závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, přičemž na důvodech, které k tomuto závěru vedly, se nic nezměnilo, jak správní orgán přezkoumatelně dovodil.
12. Nedůvodná je v tomto smyslu námitka žalobce, že napadené rozhodnutí stojí na možném ohrožení „realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany“. Z napadeného rozhodnutí totiž plyne, že důvodem k trvání zajištění jsou i nadále důvody, které vedly k samotnému prvotnímu zajištění žalobce. Odkaz žalobce na rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26 je v tomto smyslu nepřipadný. Na tom nic nemění skutečnost, že již bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu; právě i tato skutečnost odpovídá v souladu s důvody, pro které žalovaný dospěl k závěru o nutnosti trvání zajištění, tomu, že trvání zajištění je u žalobce nezbytné.
13. Pokud se jedná o dobu trvání zajištění, jak ji žalovaný vymezil na str. 4 napadeného rozhodnutí, lze v této části shledat napadené rozhodnutí přezkoumatelné a zákonné. Žalovaný správně vycházel z toho, že již bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu s tím, že žalobci ještě od podání žaloby proti tomuto rozhodnutí dne 9. 10. 2025 běží lhůta k rozhodnutí o žalobě v délce 34 dní, což společně se lhůtou k doručení a vyznačení právní moci rozsudku spadá do maximální délky zajištění v rozsahu 180 dnů.
14. Žalovaný přitom stanovil lhůtu v návaznosti na uvedené co nejkratší, jak vysvětlil, do 13. 12. 2025. S tímto posouzením se krajský soud ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou.
15. Pokud se týče námitky stran neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, uvádí krajský soud následující.
16. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

17. Podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění, přičemž bylo zjištěno, že žalobce pobýval v ČR nelegálně. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
18. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.
19. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také vědomé nerespektování právního řádu žalobcem. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.

Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. listopadu 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce